

TODOR TERZIĆ

DAŽD

POD STUBOVIMA DELFA

Ispod stabljika šupljih
ispred mora i talasa raspršenih
kao hidra na samotnom putovanju
vremena su u agoniji nekropolnoj.

padaju kiše sipljive i mrazne
ka odlasku nejasnih doba
pod slojevima vlažne mahovine
gde mirni su dnevni tokovi

hladnoća neba kida poslednje niti
galije nepovratne zamiču morem
i greben se penje oblacima

u Delfima ništa novo
oklopljena boginja proriče propast
hodočasnik se klanja požutelom
i so zemlje vadi crnim prstima

stizu li varvari
pokazuju li zube
ima li pomora

u ratu smo sa zvezdama
pod suncem smo zastali
ljube su nam u kamenim posteljama

gusta miriše nam lepljiva krv
dok u nesmanjenoj smo potrazi
da žed ugasimo
vinom iz amfora

stubovi Delfa jutarnje trespere
horda belih konja pod nama je
i već zaboravljam groznicu svodova
u tkanju poročne Pitije.

PTICE UMIRU U GALILEJI ILI SALOMA PUTUJE KOČIJOM

Nad Galilejom kužni oblaci
luče se u ispolinskom nizu
i tela nam trošna nagrizaju
otrovom beskrajnih visina

Saloma usamljena hoda
seni je pohode iz tmine
u bljesku
brodovlje nam odmiće
dalje od ustaljenog kopna

ptice umiru u Galileji sotonom
perje leti na sve strane
glasnici zadihani donose
vesti o pomoru i porazu

uskoro svetlost doba posmatram
nad zemljom raspuklo se sunce
potoci plazme klize
iz nedara vaseljene

ptice umiru u Galileji napuštenoj
glasovi večni kruže vazduhom
i oči novih samrtnika rasipaju
gorke kapi spoznaje

Saloma putuje kočijom ka utočištu
ptice je mrtvu nose u kljunovima
perje se belasa i svud su razbacani
ostaci mojih pomodrelih obala.

DOLAZAK U NOVU ZEMLJU

Došli su naspram svetlosti i ostavili
zapis
protegli noge zevajući i smeiali se
nepoznatoj zemlji
sa drveća pobrali kisele plodove
i kao ukrase stavili u ušne školjke

dugo su po pesku crtali skicu okeana
svoj brod su obeležili zelenim krugom
a svoje prisustvo crnim tačkama

sa pučine dunu dah neznanog im
monsuna
i oni pozvani potrčaše ka čamcima
no zvezdano nebo se naoblaci
i zavedeni usmeriše se suprotnim
pravcem

odeća im je bila mokra i kiše su ih
potapale
kao u doba Noja mislili su na

plemenske vrače
no sunce ih je jutrom izmenadilo
topljinom i nebeskim kristalom

dospeli nisu dalje od peska i palmi
cvetovi im novi kao rane nikoše po licu
miris truleži iz njih tera ih na
povraćanje
dok slupan im brod leži pod morskim
talasom.

* * *

Stigli su do svog proročišta
i ne znajući kakvi su tamo običaji
smeđ im je krivio lice i prepoznati
uživali su u snu
bliži
za jednu obalu i jedno naseljavanje.

VAVILON

Pred kapijama mojim svetluca bronzana
srž
i kula moja nebeska i hram od šljunka
kanalima blatnim skriva
strele otrovne utonule u plavetnu smrt

podanici moji sa busenjem u zubima
pod plaštovima zvezdanim smišljaju
podvalu
i večnost mi grobnice spremaju
sa suvih padina silaze gušteri
obuhvataju repovima bedeme i vaznose
mošti
sa belim čeljustima škrguću

u odajama tajnim
nad poslednjim oblakom
u haosu prirode
u metalnom lesu
travu lekovitu u lobanju presađujem
alatom od izbeljenih kostiju
sagradih zidine i evo bled silazim u
memlu
zelenkastu sluz da prospem pred noge
tudina
zadržavam dah i drhtanje
u izvidnici usamljen
vidim bezdan i ropstvo prostora.

DAŽD

Na napuštenim nebesima cveta
neobična zvezda
otkinuta moja glava visi kraj nje
ukrašena vodenim lokvanjem

i veter duva severni
i niješemo se ja i čudna zvezda
dok slomljena rebra uz škripu osećam
skidam ogrlicu sa vrata i perle
razbacujem
ostajem nag pred umorom
sa jastrebom koji me progoni
i prlja smradnim perjem

u senci oskoruše
u hladu kožastog lišća
pod koru ispučalog stabla
uvlačim zlatan prsten
i u njemu mučninu svoju ostavljam

na napuštenim nebesima
cvet neobične zvezde prospira latice
i ambrozne vode padaju stalne
dok prozirni prostor kreće
sa prahom negde u visinu.

* * *

Prođoh i ne primetih kristalni grad
smeđ svuda sustizao me dok dažđo sam
plavet
krikom svojim pustinja me mamila
belinom svoje lobanje na dnu horizonta.